

Galeria Estrany-de la Mota

<http://www.estranydelamota.com/>

Passatge Mercader 18
08008 Barcelona, Espanya
T +34 93 215 70 51

WAA. Fràgil

Inauguració: Dijous, 31 de maig de 2007, 19.00 h.

Exposició: 31.05.2007 – 14.07.2007. Dimarts a dissabtes de 10.30 a 13.30 h. i 16.30 a 20.30 h.

Artistes: Isabel Banal, Natividad Bermejo, Nuria Canal, Daniel Canogar, Javier Codesal, José Antonio Hernández-Diez, Ana Prada i Montserrat Soto.

La fragilitat és el nostre tret més característic, se'ns oblida per què hem construït complexes mecanismes d'autoprotecció que ens permeten viure en la ficció de creure'ns sans i estalvis. Però la nostra vulnerabilitat és tan real que qualsevol petita fissura pot fer que tot es vingui avall en un instant. En aquest sentit l'art insisteix de diverses maneres en les característiques de la fragilitat humana, afirmant insistentment que en ella radica, precisament, una certa comprensió cap al món que ens envolta. Des d'òptiques diferents, els vuit artistes que participen en aquesta exposició, tracten amb les seves obres d'evidenciar allò que ens altera i ens preocupa com éssers humans: des de les relacions personals a les distàncies emocionals; la nostra relació amb la natura davant la contínua erosió de tot territori i lloc: la transformació dels llocs en altres moments comuns en espais privats els mitjans de comunicació i la sobre informació enfront de la soledat i l'auto aïllament.

Natividad Bermejo (Logroño, 1961) transforma les notícies de successos en ràfegues sota una força centrífuga que expulsa tota possibilitat de refugi o d'esperança. Minúsculs subjectes fugint del desastre, edificis convertits en pastura de les flames, imatges extretes dels diaris. Instantànies que semblen dir "aquí estem aïllats, sense aigua, ni telèfon mòbil", o "aquí estem atordits mentre ens transporten en helicòpter cap a algun refugi desbordat de gent, quan pensàvem que estàvem de vacances".

Sempre hi ha imatges de desesperació llestes per envair-nos i que ni tan sols percebí'm. Isabel Banal (Girona, 1963) ens les serveix a taula, mentre assaborim el nostre benestar, sense pensar per un instant en totes les misèries que conté aquesta taula. Una superfície blanca com un llenç que mostra la deriva d'uns personatges, també blancs, transportant les seves càrregues cap algun lloc fora de l'escena. Una errància que no és camí ni d'anada ni de tornada. Sota la taula diverses caixes de cartró remetent a tot allò que simbòlicament guardem i que de manera latent sempre ens acompanya, independentment del lloc on anem. En els seus dibuixos, noves imatges semblen habitar l'espai més que ocupar-lo, malgrat la presència d'un blanc que no només esborra, sinó que dibuixa sobre el propi dibuix.

Fràgils sobre un planeta fràgil, atrapats entre l'increment incessant de les nostres necessitats Daniel Canogar (Madrid, 1964) ens acosta al desequilibri que segueix augmentant mentre assistim impassibles al gegantí increment del consum als països occidentals. La seva obra en aquesta exposició és en realitat el més proper a un monument a allò superflu, que com tota la seva obra en els darrers anys explora la complexitat de les societats en les que el Mercat estableix i proclama les seves lleis a les que dota de transcendència, per tal que seguim creient que tot el que adquirim és indispensable.

Apocalipsis promesos, inundació mundial, sèquia universal que s'anuncia si seguim sobrecarregant l'atmosfera. No volem veure les bretxes que produïm. Fràgil, és evident, diem, però resistent, un planeta capaç d'adaptar-se a tot. Montserrat Soto (Barcelona, 1961) ens mostra des de fa temps les petjades implacables del nostre deteriorament ambiental. L'abandonament paulatí dels llocs habitats en altres èpoques per societats agrícoles que han mutat en un sospir a societats industrials. La fi de

qualsevol activitat que marca profundament la fisonomia dels llocs, l'arqueologia industrial atrapada entre la brossa o com en aquest cas l'avenç incessant del desert devorant ciutats i civilitzacions convertint-les en memòria o oblit.

Sobre la memòria tracta també la sèrie *El Monte Perdido* de Javier Codesal (Saragossa, 1958). A través de la narració autobiogràfica d'un viatge geogràfic però també iniciàtic cap al seu passat: la visita al Pirineus Aragonesos que van acollir part de la seva infància i que revisita després de la mort del seu pare. Per Codesal la mort és el leitmotiv que evidencia la nostra autèntica fragilitat, fins i tot quan la ignora, segueix estant allà, present en cada imatge. De vegades fins i tot agafa la càmera, la ploma... Des de sempre ha alternat el seu treball com artista amb la poesia i és en aquest equilibri en el que situem les seves fotografies. Imatges poètiques que aconsegueixen que aflorin els nostres fantasmes més ocults.

Per a Nuria Canal (Burgos, 1965) la nostra fragilitat apareix implacablement en les relacions interpersonals. *Petites històries sobre distàncies* és el títol de la sèrie que presentem. Durant diverses setmanes convidava a una persona a fotografiar-se amb ella a l'espai buit del seu estudi, de tant en tant accionava el disparador automàtic de la càmera. Durant nou sessions, diferents persones es van sotmetre a aquesta experiència. Per a les sessions Núria havia dissenyat un vestit molt simple que cobria completament el cos de les dues persones deixant al descobert només els ulls. El resultat evidencia que les distàncies són, potser, un mal necessari quan no som capaços de simbolitzar la nostra experiència com a éssers fràgils i necessitats. L'anonimat actua en aquest cas com una protecció extrema però també com un espai de llibertat en el que finalment podem comunicar-nos. Aquesta actitud afirma que creiem en un futur possible, que no hem claudicat i que encara podem esperar-ho tot.

A la sèrie *Cuidados* José Antonio Hernández-Díez (Caracas, 1964) mostra imatges de diverses peces de roba de l'artista i de les persones vinculades al seu entorn domèstic. Les etiquetes que porten les peces de roba determinen el tracte específic que se'ls hi ha de proporcionar, de la mateixa manera que ho fan les etiquetes socials i el tracte personalitzat entre uns i altres. Les seves obres parlen doncs, de narratives i contextos individualitzats i específics, inherent a allò singular i a les diferències.

També centrat en una labor d'apropiacionisme d'objecte del nostre entorn més quotidià es troba l'obra d'Ana Prada (Zamora, 1965). Rul·los, xinxetes, gots, bosses, penja-robes... assoleixen una nova lectura quan l'artista els descontextualitza per transformar-los en nous objectes. El resultat és una mirada lúdica al temps que poètica que ironitza sobre la fragilitat i la vulgaritat d'allò més quotidià. Les seves fotografies són metàfores que ens permeten veure quelcom nou i congelen els moments en que allò habitual passa a ser únic, convidant-nos a llegir l'entorn i les seves limitacions per a situar-lo en un grau de bellesa proper. A la seva obra, el grau de fragilitat major es troba en el propi procés creatiu: en la manipulació de la temporalitat d'uns objectes que converteix en perdurables malgrat que són peribles.

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ DE GALERISTES INDEPENDENTS
D'ART DE CATALUNYA

*Per a més informació i/o imatges contactar amb galeria@estranydelamota.com.